

A videóban elhangzott beszéd szövegének fordítása. Tapasztalva tanulni, megoldozni a sikerért

A nevem Timo, Franciaországból származom, és azért vágtam bele az európai polgári kezdeményezésbe, mert 2018 novemberében, a „gilets jaunes” tüntetéseknek, a franciaországi sárgamellényes mozgalomnak köszönhetően megtudtam, hogy a repülőgép-üzemanyag, a kerozin adómentességet élvez. Ezek az emberek ugyanis a gépkocsik üzemanyagadjának megemelése ellen tiltakoztak.

Brüsszelben akkoriban a kerozin megadóztatása egyáltalán nem szerepelt kiemelt helyen az európai intézmények napirendjén, ezért többedmagammal úgy döntöttünk, hogy elindítjuk ezt az európai polgári kezdeményezést. Azt akartuk elérni, hogy minden döntéshozó, az európai intézmények, az uniós parlamenti képviselők, a Tanács, mindenki Brüsszelben és azon túl, a tagállami fővárosokban meghallja az uniós polgárok azon kívánságát, miszerint méltányos árat kell szabni a légi közlekedés okozta szennyezésnek.

Hat hónapig tartó kampányolás után, s miután összegyűjtöttünk több mint 60 000 aláírást, december elején megtudtuk, hogy az Európai Bizottság felkarolta javaslatunkat, és a repülőgép-üzemanyagok megadóztatására vonatkozó javaslatot a zöld megállapodás részévé tette.

Amikor az Európai Bizottság bejelentette, hogy javaslatunk beépül a zöld megállapodásba, nagyon megkönnyebbültünk, és nagyon boldogok voltunk, mert csaknem egy év kampányolással, az előkészületekkel és a szabadidőnkben végzett kemény munkával elértünk valamit. És hát nagyon jó érzés volt, hogy bár uniós polgárként nagyon gyakran úgy érezzük, hogy a nemzeti politikusok, sőt, a helyi és – sajnos – többnyire az európai döntéshozók sem hallgatnak meg, az európai polgári kezdeményezés, tudod, nagyszerű eszköz arra, hogy uniós polgárként hallassuk hangunkat, és Európában mindenhol meghallják véleményünket.

Azt hiszem, az egész kampány legizgalmasabb része az volt, amikor a holland kormány meghívott minket Hágába egy nagyon exkluzív kormányközi rendezvényre, hogy a repülőgép-üzemanyagok megadóztatásáról beszéljünk, és mi nagyon különlegesnek érezhettük magunkat, mert egyetlen nem kormányzati szervezet sem kapott meghívást az eseményre, ami azt bizonyítja, hogy a politikusok és a döntéshozók általában nagyon komolyan veszik az európai polgári kezdeményezést, mivel minket meghívtak erre a rendkívül exkluzív eseményre.

A legelkedvetlenítőbb pillanatok azok voltak, amikor naponta több tucat e-mailt küldtünk, hogy partnereket szerezzünk ügyünkhöz, hogy hírességeket, újságírókat és politikusokat kérjünk meg a petíció terjesztésére, és csak nagyon kevés választ kaptunk. Most, hogy már én is dolgozom, látom, milyen sok e-mailt kapunk nap mint nap, és már teljesen megértem, miért nem válaszolnak mindig az emberek az e-mailekre, szóval ilyen esetben ne tétovázz, vedd a telefonodat és hívd fel az embereket, zargasd őket.

A nevem Sandro, 22 éves vagyok és Németországból származom. Az európai polgári kezdeményezés és az az út, amelyet csapattársaimmal megtettünk, rengeteg alkalmat adott arra, hogy bővítsem a tudásomat, és ugyanakkor sokat tanultam, bőséges tapasztalatot szereztem a marketing, az egyéni érvényesülés területén, és beleláthattam abba is, hogyan kell lobbizni, és hogyan lehet hálózatot építeni olyan szervezetek körében, amelyek értékrendje megegyezik a miénkkel.

Alapvetően a legnehezebb feladat az volt, hogy páneurópai kampányt indítsunk, mivel még diákok vagyunk, és gyakorlatilag semmilyen tapasztalattal nem rendelkezünk ezen a téren, de ez egyúttal nagyon érdekes is volt, mert lehetőséget adott arra, hogy alkalmazni kezdjem a marketingtanfolyamaim tananyagát, és úgy általában is jót tett a személyes fejlődésemnek.

Tulajdonképpen bárki indíthat európai polgári kezdeményezést – nekem, mielőtt belekezdtem az európai polgári kezdeményezés szervezésébe, elképzelésem sem volt a politikáról vagy erről az eszközről, és ennek ellenére, jóllehet csak diákok vagyunk, sikerült elérnünk, hogy ügyünk bekerüljön a zöld megállapodásba, és az Európai Bizottság átvegye javaslatunkat.

Az én személyes feladatom a kampány során az volt, hogy kapcsolatba lépjek politikusokkal, partnerségeket alakítsak ki civil szervezetekkel, térképezzem fel egy kicsit a hátteret, hogy megállapítsuk, mely nem kormányzati szervezetek vagy politikusok lennének alkalmasak arra, hogy partnereinkké váljanak. Arra is nagy hangsúlyt kellett fektetnünk, hogy kiépítsük a szükséges európai közösséget a közösségi média segítségével, tudniillik Európa-szerte gyűjtenünk kell aláírásokat.

A legjobb benne az volt, hogy nagy felelősséget kellett vállalnunk – azt, hogy átadunk egy kezdeményezést és szakpolitikai javaslatot az Európai Bizottságnak. Amikor elkezdtük szervezni a kezdeményezést, el kellett járnunk konferenciákra, ami nekem személy szerint újdonság volt; futkosnunk kellett civil szervezetek képviselői, politikusok után, hogy kapcsolatokat építsünk ki; mivel még diákok vagyunk, magunkban nem tudtuk volna célunkat megvalósítani, ezért szövetkeznünk kellett a témában jártas emberekkel, és ez a feladat rendkívül érdekes és élvezetes volt számomra.

A legnehezebb, azaz inkább a legstresszesebb az egészben az volt, hogy megtaláljam az egyensúlyt az egyetemi hallgatóként rám háruló köteleességek és egy európai polgári kezdeményezés és az ehhez kapcsolódó páneurópai kampány egyik elindítójaként vállalt feladatok között. Az is a nehézségek közé tartozott, hogy mivel diákként, teljesen spontán módon vágtunk bele kezdeményezés szervezésébe, komoly forráshiánnyal küszködtünk, és magunknak kellett fedeznünk a költségeinket; sajnálom, hogy nem tudtam hamarabb az európai polgári kezdeményezés fórumáról, mivel az nagyon jó tanácsokkal látja el a forrásszerzés módjáról az olyan tapasztalatlan szervezőket, amilyenek mi voltunk.

A barátaim nem igazán értették, mit jelent az európai polgári kezdeményezés és milyen erőfeszítést igényel egy páneurópai kampány. Tisztában vannak azzal, hogy a környezetvédelem sürgős cselekvést kíván, de az európai polgári kezdeményezés eljárása a maga egészében nem igazán volt világos számukra, mivel nem nagyon foglalkoztatják őket az európai ügyek, de én meg akartam magyarázni nekik, hogy valójában az egész nem nagyon bonyolult, igazából csak néhány nagyon alapvető dolgot kell tudni arról, hogyan működik ez az eszköz, aztán keresni kell egy szakpolitikát vagy egy problémát vagy egy olyan ügyet, amely Európa-szerte sok európaít érint, és már lehet is kezdeni, de az fontos, hogy olyan ügyről legyen szó, amelyet kezdeményezéssé lehet alakítani, és amelyet Te a szíveden viselsz, amelyért lelkesedni tudsz.

Minden embert, akinek olyan problémája vagy aggálya van, amellyel sok más európai polgár is szembesül, arra bízgatnék, hogy ne gondolkozzon rajta túl sokat, hanem lépjen a tettek mezejére, mert csak úgy tanulhat bele, ha belekezd – mi is ezt tapasztaltuk. Mi nagyon tapasztalatlanok voltunk ezen a területen és általában véve a politikában, a politikai döntéshozatalban, de ez olyasmi, amit menetközben megtanulhat az ember.

Tehát én csak ajánlani tudom és nagyon, nagyon fontosnak tartom: ha van egy ötleted arra, hogyan kellene alakítani Európa jövőjét vagy megoldani egy problémát, ne habozz, hanem indítsd el a magad európai polgári kezdeményezését!

Európai polgári kezdeményezést indítani nem könnyű – hosszú folyamat, kemény munkát igényel, néha rettenetesen idegesítő, de a legfontosabb az egészben az, hogy soha ne add fel!

Soha ne add fel, higgyél a javaslatodban, legyél biztos a javaslatodban, különben könnyen megtörténhet, hogy egyszer csak feladod, tehát győződj meg arról, hogy a javaslatod valóban szívügyed, valóban olyan ügy, amely lelkesíteni tud, és ha így van, csak ismételni tudom magam: soha ne add fel!